

ærede Finansminister vil indrømme, at naar Statslivsforfkringsanstalten er lagt under Finansministeriet, vil der jo ogsaa, hvis den ærede Finansminister i øvrigt erkender Nødvigheden af det, som er fremhøvet baade af det ærede 7. Medlem for 1. Kreds (Knudsen) og af mig, paahvile Finansministeren den Blygt at foranledige, at der kommer en Ordning eller Regulering af dette Forhold; det er maasse galt, at det hidtil ikke har været reguleret, men det vil rimeligvis blive værre, hvis vi vedtage en Lov som denne.

Th. Nielsen: Det er jo bekendt nok, at Tarifferne for Præmier i Livrenteanstalten sammensættes efter de tvende Faktorer, Rentefoden og den gennemsnitlige Dødelighed. Allerede i 1869, da man forhandlede denne Sag, var man opmærksom paa, at der kunde meget vel ske en Forandring i en af disse Faktorer, og at Tarifferne derfor kunde blive rettede derefter. Derfor er det jo ogsaa fastsat ved § 2 i Lov af 18. Juli 1870, at skulde der ske en Forandring, som havde nogen væsentlig Indflydelse paa Tarifferne, da kan der ske Modifikation i dem, og det bliver nærmere at bestemme, hvorledes det skulde ske. Man var altsaa ikke i 1870 naaet saa vidt, at man tænkte paa Bonus, og man var heller ikke naaet saa vidt, at man overhovedet tænkte paa, at de, der havde for sikret sig, i alt Fald de i den ny Anstalt, egentlig skulde have nogen Nytte af de Forandringer, der kunde tænkes nødvendige. Det var, som nævnt af en tidligere Taler, i alt Fald kun gældende for de da bestaaende Anstalter, nemlig Københavns og Anstalten af 1842. Jeg kan da for mit Vedkommende heller ikke nægte, at jeg er ingen ubetinget Beundrer af § 11 i Lovforslaget, der jo lover Bonus til enhver Tid, forsaavidt der er noget Overflud af dets. Det forekommer mig, at være en noget ejendommelig Maade at administrere paa, først at skulle have megen Uvejlighed med at faa Pengene ind og dernæst at skulle have næsten lige saa stor Uvejlighed og ligeledes stor Betsfotning med at faa dem ud igen; Betsfotningen ved Tilbagebetaling gennem Bonus beregnes jo til 30,000 Kr. + 6,000 Kr. altsaa 36,000 Kr. Det er ganske vist noget mindre end sidst, men da skulde der jo ogsaa tilbagebetales for 15 Mar. Det forekommer mig, at skal man gaa ind paa denne Ordning, maa der være paatrængende Omstændigheder, som opfordre dertil, og jeg kunde da navnlig tænke mig, at det skulde være nødvendigt af Hensyn til Konkurrencen med andre Anstalter. Jeg kan nemlig ikke gaa saa vidt som den foregaaende og til Dels ogsaa den næstforegaa-

ende ærede Taler og være enig i, at man ikke skulde sætte Statsanstalten i Stand til at være konkurrenceedygtig. Jo mere den kan træde i Konkurrence med andre Anstalter, desto onskeligere. Man skal søge at faa saa dygtige Agenter for Statsanstalten som muligt, for at trænge de udenlandske Anstalter ud, om hvis Soliditet maasse næppe ret mange i de højere Samfundsklasser kunne have Begreb, medens de brede Lag aldeles ikke kunne vide Bested derom. Det forekommer mig derfor, at hvad der kan gøres for at udvikle Statsanstaltens Konkurrenceedygtighed, bør man gøre. Hvorledes det har private Anstalter, der ere her i Landet, da ville komme ud af det, maa blive deres Sag; men naar vi have en af Staten garanteret Anstalt, kan det ikke være Meningen, at den særlig skal være til for de højere Klasser, men Meningen maa være, at den navnlig skal trænge ned i de lavere Klasser af Befolkningen, for uden at den — det overser jeg ikke — skal være en Forsikringsanstalt for Embedspersonalet. Af Hensyn dertil vil jeg ogsaa være med til, for saa vidt det er nødvendigt, at forhøje Procenten for Driftsfonden. Jeg tror forøvrigt ikke, at det er nødvendigt, da vi jo allerede have saa stor en Driftsfond, men for saa vidt det er nødvendigt, er jeg villig til at gaa med dertil, navnlig for at der kan blive givet Agenterne en større Provision. Jeg maa nemlig udtale, at Agentvirksomheden for Statsanstalten staar vistnok tilbage for den, der udfoldes for de udenlandske Selskabers Vedkommende. Var det ikke Tilfældet, vilde de udenlandske Selskaber vel ikke finde saa stor Indgang, som de have fundet. Dette Hensyn kunde maasse afgive en Grund til at holde paa Bonus. Dertil kunde der ogsaa være den Grund, som synes at være den overvejende for Finansministeren, at man skal sørge for, at Præmierne ikke gaa for nær til Grænsen, men blive saa rundelige, at der kan være en tilstrækkelig Reserve. Jeg er dog noget i Tvivl om, hvor vidt disse to Grunde opveje Hensynet til, at Livrenterne og Livsforfkringen i det hele kunne blive billige. Jeg tror, at i Konkurrencen overfor de udenlandske Selskaber og ligeledes overfor de indenlandske, vilde det have mere Betydning, at Staten kan assurere billigere, end at den giver Bonus, thi vi maa dog en Gang komme til at se, at Bonus ikke kan betragtes som fundne Penge. Det er et Forhold, som er analogt med, hvad der findes Sted ved Andelsmejerierne, hvis Interessenter ere saa overordentlig lykkelige ved at faa Del i Overskuddet. De betænke ikke tilstrækkeligt,